

Om uitsluitend te dienen
in bestuurszaken

Bebouwing
Dnr 413
Kost. 2x €6

Nr. van het arrest **BEROEP IN CASSATIE**
Nr. 545 Corr. Follo

Nr. 2012 CO 704 van het parket
Nr. 2012 BC 781 van de griffie

+
Beucht PG
20 mai 2013

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,
zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

(S)
BEROEP IN CASSATIE
Verworpen op 3 maart 2015

In zake van het Openbaar Ministerie en van :

1392
rutil

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met burelen te 3000 Leuven, Blijde Inkomststraat 103-105,

eisende partij,
vertegenwoordigd door meester Dennis Mufiz, loco meester Philippe Declercq, beiden advocaat aan de balie van Leuven,

TEGEN :

1399
--

met maatschappelijke zetel te

beklaagde,
vertegenwoordigd door meester Julie Lauwers, advocaat aan de balie van Brussel.

Kennis 1
verzonden
op 18.03.2015

Beklaagd van :

Te , op de percelen gelegen te
en , eigendom van
, en gelegen in natuurgebied,

In overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, thans strafbaar gesteld door art. 6.1.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, zijnde:

Minstens tussen 15 november 2009 en 12 april 2011

Het hebben in stand gehouden van constructies die zonder vergunning zijn opgericht en meerbepaald:

een chalet, een speeltuin met terras, een verharding-parking en 3 grote en 3 kleine vijvers

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 21 juni 2012 door de beklaagde en dit tegen alle beschikkingen;
- 21 juni 2012 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 18de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 12 juni 2012 dat zegt dat de feiten van de tenlastelegging bewezen voorkomen;

Derhalve :

- Op strafrechtelijk gebied :

Veroordeelt de beklaagde uit hoofde van de feiten van de tenlastelegging tot :

- een geldboete van 250 euro x 5,5 = 1.375,00 euro;
- een bijdrage van 25 euro x 6 = 150 euro;
- een vergoeding van 32,27 euro;
- de kosten : 230,32 euro;

- wat betreft de herstellvordering :

De vordering tot herstel van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is ontvankelijk.

De rechtbank veroordeelt beklaagde tot het herstel in de oorspronkelijke staat, wat inhoudt :

Het verwijderen van de constructies en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Daarnaast moeten de vijvers gedempt worden met de oorspronkelijk uitgegraven grond. Hiervoor moeten de wallen rond de vijvers afgegraven worden tot op het oorspronkelijk maaiveld. Indien er onvoldoende grond aanwezig zou zijn voor het volledig dempen van de vijvers, is het gebruiken van perceelvremde grond voor het verder dempen van de vijvers niet toegelaten. In dat geval kan de vijver of lagune behouden blijven die dan natuurvriendelijk dient ingericht te worden. Dit houdt in dat de plaats een onregelmatige vorm krijgt en de oevers zacht hellend worden aangelegd, zodat zich een moeraszone kan ontwikkelen.

Rekening houdend met het moeilijk en ten dele onvoorspelbaar karakter van grondwerken op dergelijke natte terreinen dienen voormelde werken te worden uitgevoerd onder toezicht van de afdeling Natuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De rechtbank zegt voor recht dat beklaagde bij niet-uitvoering van de hierboven vermelde herstelmaatregel binnen een termijn van 12 maanden na datum van het vonnis, een dwangsom verschuldigd is ten belope van 250,00 euro per dag vertraging.

De rechtbank zegt voor recht dat indien beklaagde niet zelf tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand overgaat, de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur van rechtswege in de uitvoering ervan mag voorzien, en dat in dat geval de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gerechtigd is de materialen en voorwerpen afkomstig van het herstel van de plaats in de vorige staat, te verkopen, te vergoeden en te verwijderen.

De rechtbank veroordeelt beklaagde tot de kosten die verband houden met de herstellvordering, inbegrepen de kosten van de kantmelding van de gewezen eindbeslissing op het overgeschreven exploit.

OVERSCHRIJVING EN INSCHRIJVING

De rechtbank zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de raad van de overschrijving van de dagvaarding op het eerste hypotheekkantoor van Leuven: 72-T-10/02/2012-01880.

De rechtbank zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig artikel 6.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is, overeenkomstig artikel 6.2.2. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Gehoord het verslag van voorzitter Papen.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Mufiz.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Lauwers.

Gezien de neergelegde conclusies en stukken.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

De feiten

Bij authentieke akte d.d. 31 maart 2005 werd de beklaagde eigenares van het onroerend goed gelegen te _____ aan de _____ en _____ en in de verkoopakte omschreven als "*weiland met vijvers met opstaande constructies*".

Volgens het gewestplan _____ zoals goedgekeurd bij K.B. van 7 november 1978, zijn deze percelen gelegen in natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuureservaten.

In de authentieke verkoopakte stond expliciet vermeld: "*De kopers verklaren er van op de hoogte te zijn dat voor de opgerichte constructies niet de vereiste vergunningen verkregen werden. De kopers zullen de verkopers of de instrumenterende notaris in geen enkel opzicht kunnen aanspreken in dit verband aangezien zij met kennis van zaken kopen na te zijn ingelicht over de risico's verbonden aan de aankoop van constructies die zonder vergunning zijn opgericht, zowel op burgerlijk als op strafrechtelijk vlak. De kopers verklaren op de hoogte te zijn van de thans lopende procedure bij de Raad van State omtrent de overtreding inzake stedenbouw (onder meer prefab- gebouw)*".

Bij aanvankelijk proces-verbaal d.d. 16 november 2009 werd vastgesteld dat er op het kwestieuze perceel verschillende wederrechtelijk opgerichte constructies werden in stand gehouden: "*een chalet, een speeltuin met terras, een verharding en het wijzigen van vijvers*".

Wat de vijvers betreft, werd uitdrukkelijk gesteld dat:

- van de grote vijver die het kortste bij de chalet werd aangelegd, werd een gedeelte van 20,00 m op 20,00 m afgesplitst door het aanbrengen van een aarden dam;
- van de 3 kleine vijvers die naast de chalet werden aangelegd, werden er 2 vijvers samengevoegd tot één grotere. De afmetingen van de samengevoegde vijver bedragen $\pm 15,00$ m op $\pm 41,00$ m.

In datzelfde proces-verbaal werd expliciet verwezen naar voorafgaande processen-verbaal, meer bepaald:

- van 24 februari 1997: voor het bouwen of verbouwen van een bestaande kantine lastens
- van 11 juni 2002: het instandhouden van een chalet (dit is de kantine waarvan sprake in voormeld proces-verbaal van 24 februari 1997), het aanleggen van een speeltuin met terras, het instandhouden van aangelegde vijvers en het aanleggen van een verharding-parking. Dit proces-verbaal werd opgesteld lastens _____ en _____, zijnde de verkopers van het onroerend goed aan de beklaagde.

Op 29 januari 2010 richtte de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur een herstellvordering aan de procureur des Konings strekkende tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, hetgeen inhoudt:

"het verwijderen van de constructies en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein. Daarnaast moeten de vijvers gedempt worden met de oorspronkelijk uitgegraven grond. Hiervoor moeten de wallen rond de vijvers afgegraven worden tot op het oorspronkelijk maaiveld. Indien er onvoldoende grond aanwezig zou zijn voor het volledig dempen van de vijvers, is het gebruiken van perceelvreemde grond voor het verder dempen van de vijvers niet toegelaten. In dat geval kan de vijver of lagune behouden blijven die dan natuurvriendelijk dient ingericht te worden. Dit houdt in dat de plaats een onregelmatige vorm krijgt en de oevers zacht hellend worden aangelegd, zodat dit een moeraszone kan ontwikkelen.

Rekening houdend met het moeilijk en ten dele onvoorspelbaar karakter van grondwerken op dergelijke natte terreinen dienen voormelde werken te worden uitgevoerd onder toezicht van de afdeling Natuur van het ministerie van de Vlaamse gemeenschap".

Deze herstellvordering werd voor advies overgemaakt aan het Agentschap Natuur & Bos.

Hierin werd uitdrukkelijk gesteld dat: "

- *alle constructies (chalet, speeltuin), verhardingen (terras, parking en wegen) en oeverbeschoeiing moeten afgebroken worden;*
- *na het verwijderen van de verhardingen kunnen de vijvers gedempt worden met de oorspronkelijk uitgegraven grond. Hierdoor worden de wallen rond de vijvers afgegraven tot op het oorspronkelijk maaiveld. Indien er destijds grond werd afgevoerd, is het mogelijk dat onvoldoende grond aanwezig is voor het volledig dempen van deze vijvers. Het gebruiken van perceelvreemde grond voor het verder dempen van de vijvers is zeker niet aangewezen. In dit geval stellen wij voor één vijver of lawine te behouden en natuurvriendelijk in te richten. Dit houdt in dat de plas een onregelmatige vorm krijgt en de oevers zacht hellend worden zodat zich een brede moeraszone kan ontwikkelen.*

Voor deze herinrichting is een stedenbouwkundige vergunning met gedetailleerd plan vereist.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft bij beslissing d.d. 19 maart 2010 een eensluidend advies verleend met betrekking tot de door de gewestelijk stedenbouwkundige Inspecteur geformuleerde herstelvordering.

Op 22 april 2010 werd de zaakvoerder van de verhoorden
deze stelde uitdrukkelijk: *"De aanpassingen aan de vijvers werden uitgevoerd in de maand januari-februari 2009 zoals was gevraagd. Alles is nu volgens de voorschriften en zal nu blijven"*.

Bij een controle ter plaatsē op 14 oktober 2010 werd vastgesteld dat er nog geen aanvang was genomen met de werken conform de herstelvordering.

Ook op 11 april 2011 stelde de stedenbouwkundige Inspecteur vast dat de toestand ter plaatse volledig ongewijzigd was gebleven.

Het dagvaardingsexploot d.d. 23 januari 2012 werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te Leuven op 10 februari 2012.

Op strafrechtelijk gebied

De feiten van de enige tenlastelegging zijn in hoofde van de beklaagde, na onderzoek van de zaak door het hof, bewezen gebleven.

Teneinde beroep te kunnen doen op het vermoeden van vergunning, vermeld onder art. 4.2.14 V.C.R.O., dient echter bewezen te worden welke constructie nu aanwezig was in de periode van ofwel vóór 22 april 1962 of vóór de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen is, inzake 1978 en tevens dat de nog aanwezige constructie, waarvoor dit vermoeden wordt ingeroepen, nog dezelfde is als deze aanwezig vóór 1978.

Het staat vast dat op 27 december 1974 een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor het oprichten van een vissersschuilplaats. Deze laatste mocht opgericht worden met de afmetingen van 4m op 6m en mocht nooit als woonplaats dienen, zelfs niet tijdelijk.

Het blijkt tevens uit het strafdossier dat er op 24 februari 1997 (zie proces-verbaal d.d. 24 februari 1997 met nr. LE 66B. 10.00087/97 met de daarbij gevoegde foto's) werken in uitvoering waren aan de kantine (onder andere het aanbouwen van twee elementen) waarvoor geen vergunning werd afgeleverd en waarvoor dan een stopzettingsbevel op dezelfde dag werd afgeleverd, bekrachtigd door de burgemeester op 25 februari 1997.

Uit de voormelde foto's blijkt tevens dat deze constructie niet overeenstemde met deze (vissersschuilplaats) waarvoor in 1974 een vergunning werd afgeleverd.

Gelet op de voormelde verbouwwerken kan geenszins voorgehouden worden dat de nog aanwezige constructie deze is die vóór 1978 op het perceel gebouwd werd, waarvoor het vermoeden van vergunning wordt ingeroepen.

Hetzelfde geldt hier voor de vijvers waarvan sprake in de tenlastelegging: drie grote en drie kleine vijvers.

Uit de vaststellingen in het proces-verbaal d.d. 16 november 2009 werd uitdrukkelijk vermeld dat er, zonder enige vergunning, wijzigingen aan de vijvers werden aangebracht:

- van de grote vijver die het kortste bij de chalet werd aangelegd, werd een gedeelte van 20,00 m op 20,00 m afgesplitst door het aanbrengen van een aarden dam;
- van de 3 kleine vijvers die naast de chalet werden aangelegd, werden er 2 vijvers samengevoegd tot één grotere. De afmetingen van de samengevoegde vijver bedragen $\pm 15,00$ m op $\pm 41,00$ m.

Derhalve kan ook hier niet de stelling van het weerlegbaar vermoeden van vergunning, zoals ingeroepen door de beklaagde, gevolgd worden nu vaststaat dat deze vijvers niet meer in dezelfde vorm voorkomen als ze oorspronkelijk aanwezig waren.

Op het ogenblik dat de beklaagde de kwestieuze eigendom aankocht op 31 maart 2005 werd immers in de authentieke akte uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat er voor de constructies, dus ook de aanwezige "kantine", niet de vereiste vergunningen werden afgeleverd, zodat de beklaagde geenszins kan voorhouden hier niet van op de hoogte geweest te zijn.

Ook voor de parking en de verhardingen, waarvan vaststelling werd gedaan op 11 juni 2002, diende een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning aangevraagd te zijn nu dit vergunningsplichtige werken betref zowel onder de Stedenbouwwet van 1962 (art. 42 §1) en het Coördinatiedecreet van 1996 als onder het decreet van 18 mei 1999 (art. 99 §1).

Door hun samenstelling en functioneel verband vormen deze verhardingen een vaste inrichting of een constructie horend tot de bouwvergunningsplichtige werken als bedoeld in het vroegere artikel 99, §1.1 van het Decreet van 18 mei 1999.

De steenslagverharding voor de parking werd functioneel aangebracht en vormt een vaste vergunningsplichtige inrichting.

Deze constructie vormt een vaste inrichting in de zin van art. 42 §1.1 van het Stedenbouwdecreet.

Hetzelfde geldt voor het terras dat werd aangelegd in kiezelverharding over een oppervlakte van 12 m op 14 m (zie P.V. d.d. 11 juni 2002).

Om gegronde redenen, die het hof beaamt, heeft de eerste rechter de door de beklaagde ingeroepen dwaling niet aanvaard.

Daarbij verwijst het hof nogmaals naar de bepalingen in de authentieke akte met betrekking tot het niet vergunde karakter van de constructies die zich op het verkochte perceel bevonden.

De beklaagde moest, om die reden alleen, zeer voorzichtig geweest zijn wat het vergund karakter van de constructies betrof en desnoods de nodige maatregelen nemen om zich in orde te stellen met de stedenbouwwetgeving door het herstel van de plaats uit te voeren.

Eveneens om gegronde redenen heeft de eerste rechter geoordeeld dat de redelijke termijn inzake niet overschreden werd nu niet blijkt dat tijdens de strafvervolging een onredelijke termijn verlopen zou zijn zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling.

Om gegronde reden, die het hof beaamt, heeft de eerste rechter onder 3.2.4 van het bestreden vonnis geoordeeld dat de uitvoeringsplanning van
niet moet afgewacht worden.

De verschillende feiten van het bewezen misdrijf zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering geweest van een zelfde misdadig opzet.

Door de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zouden de doeleinden van de strafvervolging inzake niet verwezenlijkt worden.

De door de eerste rechter opgelegde effectieve geldboete is aangepast rekening houdend met de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde die blijkbaar behept is met een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige normen.

De beklaagde heeft doelbewust de stedenbouwwetgeving niet nageleefd en hij heeft zijn eigen belang boven het belang gesteld dat de gemeenschap heeft bij het behoud van een leefbare ruimte en de handhaving van de regels van de ruimtelijke ordening.

Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan enig ander belang van de beklaagde.

Terecht heeft de eerste rechter de beklaagde veroordeeld tot een bijdrage van 50 euro met opdeclamen gebracht op 150 euro.

De vergoeding, zoals opgelegd door de eerste rechter, dient gebracht te worden op 50 euro en na indexatie verhoogd tot 51,20 euro gelet op art. 1 van het K.B. van 13 november 2012.

De herstellvordering

De bewezen verklaarde feiten vormen een toereikende grondslag voor het vorderen van een herstellvordering nu het instandhoudingsmisdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Het hof acht het inzake niet opportuun de partijen te bevelen tot een bemiddelingspoging door de Hoge Raad gelet op de aard van de inbreuk en het feit dat de bevoegde overheid van stedenbouw duidelijk volhardt in de op heden gevorderde herstellvordering.

Voor de eerste maal in hoger beroep werpt de beklaagde de exceptie van onontvankelijkheid in wat de herstellvordering betreft voorhoudende dat de herstellvordering niet omschrijft welke onvergunde constructies nog op het terrein aanwezig zouden zijn.

Daarvoor verwijst de beklaagde naar het proces-verbaal d.d. 16 november 2009 en waarin, volgens haar, in hoofdzaak ten laste wordt gelegd: "de instandhouding van de inbreuken vastgesteld bij P.V. van 24 februari 1997 en 11 juni 2002".

Het hof wijst op het feit dat in het aanvankelijk proces-verbaal d.d. 16 november 2009 expliciet vermeld staat:

"Heden stel ik vast dat de chalet, de speeltuin, het terras, de 3 grote vijvers, de 3 kleine vijvers en de parking nog steeds worden in stand gehouden".

Daarnaast wordt verwezen naar de vaststellingen in het proces-verbaal d.d. 24 februari 1997 en het proces-verbaal d.d. 11 juni 2002 met de volgende vermelding:

- op 24 februari 1997 werd door de politie proces-verbaal opgesteld voor het bouwen of verbouwen van een bestaande kantine lastens

- op 11 juni 2002 werd door de dienst Ruimtelijke Ordening van de Vlaamse Gemeenschap proces-verbaal opgesteld voor het in stand houden van een chalet (dit is de kantine waarvan sprake in voormeld proces-verbaal van 24 februari 1997), het aanleggen van een speeltuin met terras, het in standhouden van aangelegde vijvers en het aanleggen van een verharding-parking. Dit proces-verbaal werd opgesteld lastens
en zijnde de verkopers van het onroerend goed aan de beklaagde.

Uit deze omschrijving blijkt aldus duidelijk voor welke feiten de beklaagde wordt vervolgd.

Er ligt inzake geen proces-verbaal van vaststelling door de stedenbouwkundige inspecteur van vrijwillig herstel voor noch van enige regularisatievergunning. Evenmin legt de beklaagde een kennisgeving aan de stedenbouwkundige inspecteur voor van enige vrijwillige uitvoering van het gevorderde herstel.

Teneinde haar stelling te ondersteunen, namelijk dat geenszins vaststaat dat de inbreuken haar ten laste gelegd nog voortduren, verwijst de beklaagde naar een proces-verbaal d.d. 8 september 2009 waarin zou gesteld zijn dat "een gedeelte van de illegale constructies in de loop der jaren werd afgebroken".

Het hof wijst op het feit dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen dit laatste proces-verbaal en het proces-verbaal d.d. 16 november 2009 nu dit laatste proces-verbaal, waarin de inbreuken die ten laste worden gelegd van de beklaagde duidelijk in vermeld staan, wel degelijk dateert van na het proces-verbaal van 8 september 2009 (waarin sprake zou zijn van afbraak van illegale constructies) zodat dit proces-verbaal en de daarin vermelde afbraak geen betrekking kan hebben op de in hoofde van de beklaagde ten laste gelegde inbreuken.

Deze door de beklaagde opgeworpen exceptie is niet gegrond.

Er is geen reden om een deskundige aan te stellen nu de inbreuken blijken uit het strafdossier en er geen enkele onduidelijkheid bestaat over welke constructies het inzake gaat.

Indien de beklaagde van mening was dat op heden die constructies niet meer aanwezig waren of werden afgebroken, diende zij de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur daarover in te lichten conform art. 152 DORO, nu art. 6.1.45 VCRO.

Om gegronde redenen, die het hof beaamt, heeft de eerste rechter onder 4.1.2. van het bestreden vonnis geoordeeld dat de herstellvordering wel degelijk ontvankelijk is en dat het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid niet conform art. 159 Grondwet buiten beschouwing dient te worden gelaten, zoals gevorderd door de beklaagde.

De beklaagde vertrekt in haar stelling verkeerdelijk van de hypothese dat de kantine en de vijvers geacht worden vergund te zijn op grond van een door haar ingeroepen doch niet bewezen vermoeden van vergunning.

Het staat vast dat zowel in art. 4.4.15 en 4.4.19 §3 VCRO de bestemmingsvoorschriften aan de oorsprong liggen van het in de voormelde artikelen omschreven verboden handelingen.

De bepaling van artikel 6.1.41 §1V.C.R.O.(voordien artikel 149 §1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999) bevat geen onweeriegbaar vermoeden dat, behoudens de mogelijkheid van bouw- of aanpassingswerken, de plaatselijke ordening steeds is geschaad zodra het misdrijf erin bestaat te hebben gehandeld in strijd met niet voor afwijking vatbare bestemmingsvoorschriften (zie Cass. 11 januari 2011 P.10.0814.N/4 www.cass.be).

Het bevelen van de herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf geschaad is en dat de maatregel ertoe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen.

Het hof moet overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM nagaan of de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur om de afbraak te vorderen, uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen en moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

Het herstel in de vorige staat strekt tot het herstel van de niet-wederrechtelijke staat.

De beklagde roept hier tevergeefs het vermoeden van vergunning in met betrekking tot de kantine en met betrekking tot de vijvers, om redenen zoals hierboven uiteengezet.

Het hof is van oordeel dat de plaatselijke ordening door het misdrijf geschaad is en, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur, de herstellvordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de gevorderde werken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Terecht stelt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat het betreffende recreatievissen in het beschermd natuurgebied een storend karakter heeft.

Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklagde kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvordering.

Het zijn evenmin elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendings (zie Cass. 3 maart 2004, P.03.1500. F).

Het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel, zij strookt integendeel met de wet.

Uit de verschillende foto's en plannen die worden voorgebracht blijkt dat, hoewel de percelen niet bijzonder ver van bebouwing langs de straat liggen, de percelen aansluiten op het groen rondom de vijvers en tevens blijkt dat er zich een groenzone bevindt in een grote straal rondom deze vijvers.

De finaliteit van de herstellvordering is het herstel van de door de bouwbreuk verstoorde legaliteit zodat zij eerst zonder voorwerp wordt nadat dit herstel daadwerkelijk een feit is ofwel door het supprimeren van de wederrechtelijke gevolgen van de inbreuk ofwel door het uitvoeren van de werken conform een bekomen regularisatievergunning, die inzake (tot op heden) niet bekomen werd. De beklagde toont niet concreet aan dat het evenredigheidsbeginsel geschonden werd.

Het klimaat van ongelijkheid inzake stedenbouw wordt evenmin aangetoond. De beklaagde verwijst naar andere vlijvers (zie stuk 13 van haar dossier) die volgens haar eveneens als visvijvers gedoogd worden. Zij toont geenszins aan dat een zelfde aard van inbreuk gedoogd werd of een gelijkaardige wederrechtelijke constructie vergund werd.

Het hof acht het niet nodig de huidige zaak op te schorten teneinde het procesverbaal van 2002 met not. Nr. LE66.97.444/02 te voegen nu dit reeds op 5 december 2012 door het openbaar ministerie gevoegd werd in het strafdossier.

De gevorderde dwangsom per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklaagde niet vrijwillig zal overgaan tot dat herstel. De op te leggen dwangsom moet haar er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de, in functie van de omvang van het herstel, hierna bepaalde termijn.

De termijn van TWEE JAAR voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

De ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel dient niet alleen te worden toegekend aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur maar ook aan het college van burgemeester en schepenen van de ligging van het goed.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsbepalingen alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 1 van het K.B. van 13 november 2012;
- 6.1.46 en 6.2.2 van de VCRO;
- 84 van de Hypotheekwet;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied:

Bevestigt het bestreden vonnis mits deze wijziging dat de opgelegde vergoeding wordt gebracht op 51,20 euro.

Wat de herstellvordering betreft

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend :

Beveelt aan de beklaagde op het perceel gelegen te _____ en binnen een termijn van TWEE JAAR vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat betekent:

het verwijderen van de constructies en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein. Daarnaast moeten de vijvers gedempt worden met de oorspronkelijk uitgegraven grond. Hiervoor moeten de wailen rond de vijvers afgegraven worden tot op het oorspronkelijk maaiveld. Indien er onvoldoende grond aanwezig zou zijn voor het volledig dempen van de vijvers, is het gebruiken van perceelvreemde grond voor het verder dempen van de vijvers niet toegelaten. In dat geval kan de vijver of lagune behouden blijven die dan natuurvriendelijk dient ingericht te worden. Dit houdt in dat de plaats een onregelmatige vorm krijgt en de oevers zacht hellend worden aangelegd, zodat dit een moeraszone kan ontwikkelen.

Rekening houdend met het moeilijk en ten dele onvoorspelbaar karakter van grondwerken op dergelijke natte terreinen, dienen voormelde werken te worden uitgevoerd onder toezicht van de afdeling Natuur van het ministerie van de Vlaamse gemeenschap;

en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend;

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Verstaat dat deze eindbeslissing tevens wordt ingeschreven in het vergunningsregister conform art. 6.2.2., tweede lid VCRO.

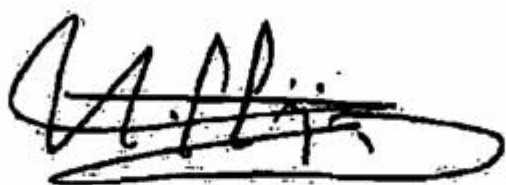
Veroordeelt de beklaagde in de kosten van hoger beroep begroot op 168,13 euro.

Aldus gevonnist door :

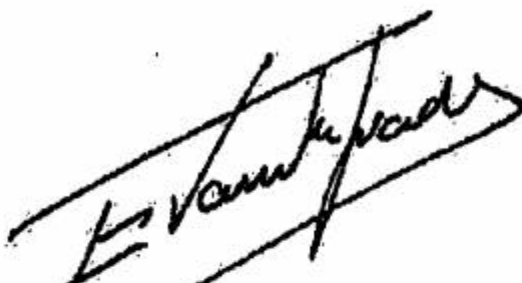
- mevrouw A. Papen,
- de heer E. Vander Stadt,
- de heer Th. Taffijn,

raadsheer d.d. voorzitter,
plaatsvervangend magistraat,
plaatsvervangend raadsheer,

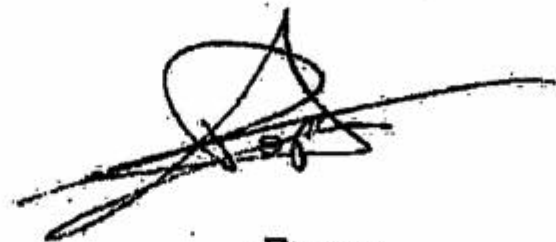
magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

Taffijn

Vander Stadt

Papen

en uitgesproken door de voorzitter, mevrouw A. Papen, in openbare terechtzitting van 30 april 2013, waar aanwezig waren :

- mevrouw A. Papen,
- de heer M. Verbelen,
- de heer Th. Gillioen,

raadsheer d.d. voorzitter,
advocaat-generaal,
griffier,

Gillioen

Papen